

Jóel könyve és a laodiceai Hetednapi Adventista Egyház – Harmincnegyedik szám

Jeff Pippenger

2026-01-27

Harmincnegyedik szám

Ahhoz, hogy legyen szózat a pusztában, pusztának is kell lennie. 2023 júliusában megszólalt egy hang, amely azonosította, hogy Júda törzsének Oroszlánja akkor kezdte feltörni az önmagáról szóló kinyilatkoztatás pecsétjeit, amint az a Jelenések könyve első fejezetében tárul elénk. A 2020. július 18-i, szombati csalódás megkezdte a Jelenések 11 három és fél napját, amelyek 2023. december 30-án, szombaton értek véget. Azon a szombaton a Future for America 2020 júliusa óta első ízben szólt nyilvánosan egy Zoom-összejövetelen.

Attól a ponttól kezdve Jézus Krisztus kijelentése fokozatosan feltárult. Ez a „igazság” szó kijelentésével kezdődött, amelyről később nyilvánvalóvá vált, hogy a héber ábécé első, tizenharmadik és huszonkettedik betűje által körvonalazott, háromlépcsős keretet jelképez; e betűk együtt alkotják az „igazság” szót. Az „igazság” szó keretében megjelenített három lépés egy régi igazságot képviselt, új összefüggésbe helyezve.

Éveken át rámutattunk arra, hogy az udvar, a szenthely és a szentek szentje három lépése párhuzamos volt a Szentlélek három munkájával, amint az udvarban meggyőző a bűnről, a szenthelyen megnyilvánítja az igazságot, és a szentek szentjében ítélt. Azonosítottuk, hogy ez a három lépés Isten Igéjének egészében megnyilvánul, de mindezek a megértések 2023-tól az „igazság” keretével nagyítottak fel. Egy régi igazságnak az igazság új keretébe való helyezése az, amit Krisztus tesz, miközben fokozatosan feloldja Igéjének pecsétjeit. A „puszta”, amely 2023-ban véget ért, egy prófétikus „végidőt” jelképez, amikor egy prófécia feltárul. Ez a prófécia Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, aki az „Igazság”.

„A Megváltó idejében a zsidók az igazság drága ékköveit annyira betakarták a hagyomány és a mese törmelékével, hogy lehetetlen volt megkülönböztetni az igazat a hamistól. A Megváltó azért jött, hogy eltávolítsa a babona és a régóta őrzött tévedések törmelékét, és Isten Igéjének ékköveit az igazság foglalatába helyezze. Mit tenne a Megváltó, ha most úgy jönne el hozzánk, ahogyan a zsidókhoz jött? Hasonló munkát kellene végeznie a hagyomány és a szertartás törmelékének eltávolításában. A zsidókat ez a munkája nagyon nyugtalanította. Szem elől tévesztették Isten eredeti igazságát, de Krisztus ismét láthatóvá tette azt. A mi feladatunk, hogy Isten drága igazságait megszabadítsuk a babonától és a tévedéstől. Milyen nagy feladat bízott ránk az evangéliumban!” Review and Herald, 1889. június 4.

„A mi feladatunk, hogy Isten drága igazságait megszabadítsuk a babonától és a tévedéstől”, és hogy „Isten Igéjének drágaköveit az igazság keretébe foglaljuk”. 2023-ban az Úr bevezette az igazság keretét, abban a szerkezetben, amelyet az „igazság” szó jelképez. Ez a keret szem elé tárja Isten „eredeti” igazságait.

„A tévelygés pora és szemete eltemette az igazság drága ékszereit, de az Úr munkásai feltárhadják e kincseket, úgyhogy ezek tekintenek majd rájuk gyönyörűséggel és csodálattal. Isten angyalai az alázatos munkás mellett lesznek, kegyelmet és mennyei megvilágosítást adva, és ezek indítatnak majd arra, hogy Dáviddal együtt imádkozzanak: „Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemlélhessem a te törvényednek csodálatos voltát.” Azok az igazságok, amelyek korszakokon át láthatatlanok és figyelmen kívül hagyottak voltak, Isten szent Igéjének megvilágosított lapjairól ragyognak majd elő. Azok a gyülekezetek általában, amelyek hallották, elutasították és lábbal tiporták az igazságot, még gonoszabbul cselekszenek majd; de „az értelmese”, azok, akik becsületesek, megértik. A könyv nyitva van, és Isten szavai elérik azoknak a szívét, akik vágnak megismerni az ő akaratát. A mennyből alászálló angyal nagy kiáltására, aki a harmadik angyalhoz csatlakozik, ezek ébrednek fel abból a kábultságból, amely korszakokon át fogva tartotta a világot, és meglátják az igazság szépségét és értékét.” Review and Herald, 1885. december 15.

Az „Úr munkásai”, akik „a bölcsek” és „akik becsületesek”, „meg fogják érteni”, és „feltárnak” majd „kincseket, úgyhogy ezek tekintenek majd rájuk gyönyörűséggel és áhítattal”. A laodiceai adventizmus számára sajnálatos módon nem ők ébrednek fel kábultságukból a harmadik angyal hangos kiáltására, mert az a vasárnaptörvény, és az már túlságosan késő ahhoz, hogy az adventizmus felébredjen. A tizenegyedik óra munkásai a közelgő vasárnaptörvényénél „a harmadik angyalhoz csatlakozó angyal hangos kiáltására” ébrednek fel „kábultságukból”. 2024 óta „olyan igazságok, amelyek korszakokon át észrevétlenek és figyelmen kívül hagyottak maradtak”, Isten szent Igéjének megvilágosított lapjairól „ragyognak elő”.

Ézsaiás 22:22-ben Eljákimnak kulcs adatik, Máté 16-ban pedig Péternek adatnak a mennyek országának kulcsai.

És a Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem; és ha ő megnyitja, senki be nem zárja; és ha ő bezárja, senki meg nem nyitja. Ézsaiás 22:22.

A „kulcs” Filadelfiának adatik, mert a Szentírásban ez az egyetlen másik hely, ahol a megnyitás és bezárás kulcsára történik utalás.

A filadelfiai gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja: Ismerem cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat; mert kevés erő van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Jelenések 3:7, 8.

Az akadékoskodó zsidókkal való utolsó érintkezés alkalmával Krisztus olyan kérdést vetett fel, amelyre a zsidók nem tudtak felelni.

Amikor a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte tőlük: Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia? Így feleltek neki: Dávid Fia. Ő pedig ezt mondta nekik: Hogyan mondja hát Dávid Lélek által Urának, amikor így szól: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem? Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, miképpen lehet az ő fia?

És senki sem tudott neki egyetlen szót sem felelni; és attól a naptól fogva senki sem mert többé kérdést feltenni neki. Máté 22:41–46.

A zsidók képtelenek voltak megérteni Dávid és Krisztus prófétai kapcsolatát, mert hiányoztak belőlük azok a prófétai kulcsok, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megértsék a bibliai nyelvezetet, sort sorra. Krisztus azzal zárta a zsidókkal való érintkezését, hogy rámutatott: vakságuk azon alapul, hogy nem képesek helyesen hasogatni az igazság beszédét. Kijelentette, hogy ha Mózeszt értenék, Krisztust is értenék; ők azonban nem értették az Írásokat, amelyekről azt állították, hogy fenntartják és védelmezik azokat.

A „Dávid házának” „kulcsa” a milleritáknak adatott, akik a filadelfiai gyülekezet voltak. A „kulcs” egy reformmozgalom volt, amelyet nyitott és bezárt ajtók jelképeztek. 1798-tól 1863-ig a millerita mozgalom a Filadelfia tapasztalatától a Laodicea tapasztalatáig jutott, miközben mozgalmából egyházzá vált. Egy ajtó megnyílt és egy ajtó bezárult 1844. április 19-én, miként egy ajtó megnyílt és egy ajtó bezárult 1844. október 22-én, és miként egy ajtó megnyílt és egy ajtó bezárult 1863-ban.

Eljákimnak kulcsa volt, Péternek azonban „kulcsok” adtak. Az egyes számú kulcs az 1844-ben bezárult ajtó volt.

„A szentély tárgya volt az a kulcs, amely feltárta az 1844-es csalódás titkát. Láthatóvá tett egy teljes, összefüggő és harmonikus igazságrendszert, megmutatva, hogy Isten keze irányította a nagy adventmozgalmat, és feltárva a jelen köteleltséget, miközben világosságra hozta népe helyzetét és munkáját.” A nagy küzdelem, 423.

A szentély tárgya volt az a kulcs, amely feltárta az 1844-ben bezárt ajtót, de Péternek is adatott a mennyek országának kulcsa.

Jézus pedig felelvén, ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér jelentette ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kösziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országa kulcsait; és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is. Máté 16:17–19.

Sorról sorra, Filadelfia, az utolsó szövetség menyasszonya, amint azt Péter jelképezi, megkapja Dávid házának kulcsát, valamint a mennyek országa kulcsait. Dávid házának kulcsa az utolsó téma, amelyről Jézus a farizeusokkal szólt.

Miközben a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte őket, mondván: Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia ő? Ők ezt felelték neki: Dávid Fia. Ő így szólt hozzájuk: Hogyan nevezi hát Dávid a Lélek által őt Urának, amikor ezt mondja: Így szólt az Úr az én Uramhoz: Ülj az én jobbmra, míg nem ellenségeidet lábad zsámolyává teszem? Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, miképpen lehet a fia?

És senki sem tudott neki egyetlen szót sem felelni; attól a naptól fogva pedig senki sem mert többé kérdést intézni hozzá. Máté 22:41–46.

Dávid és az ő Ura tárgya éppen az, ahol Péter kezdi pünkösdkor a felsőteremben, a harmadik órában. Az a tárgy, amely bezárta a kapcsolat ajtaját a farizeusok és Krisztus között, az a kulcs, amelyet Péter arra használt, hogy pünkösdkor megnyissa a felsőterem ajtaját.

Mert Dávid nem ment fel a mennyekbe; ő maga azonban ezt mondja: Így szólt az Úr az én Uramhoz: Ül az én jobbom felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Bizonyosan tudja meg azért Izráel egész háza, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette ugyanazt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.

Mikor pedig ezt hallották, szívükben megkeseredének, és ezt mondták Péternek és a többi apostolnak: Atyámfiai, férfiak, mit cselekedjünk?

Péter pedig ezt mondta nekik: Térjete meg, és mindnyájan keresztkeljedtetek meg Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert nektek szól az ígért, és gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. És még sok más szóval tett bizonyosságot, és intette őket, mondván: Szakadjatok el ettől az elvetemült nemzedéktől. Azok pedig, akik örömmel befogadták az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. Cselekedetek 2:34–41.

Péternek megvoltak a kulcsai a megkötésre és az oldásra, és amikor ezt megtette, a menny egyetértett Péter cselekedetével. Péter az istenség és az emberiség együttműködését jelképezi Isten Igéje igazságainak feltárásában. Amikor ezek az igazságok feltáruulnak, ismeretként jelennek meg.

„A tudomány kulcsát Krisztus napjaiban elvették azok, akiknek azt birtokolniuk kellett volna, hogy általa megnyissák a bölcsesség kincseskamráját az Ószövetség Írásaiban. A rabbik és tanítók gyakorlatilag bezárták a mennyek országát a szegények és a nyomorultak elöl, és hagyták őket elveszni. Beszédeiben Krisztus nem tárt egyszerre sok mindent eléjük, nehogy összezavarja értelmüket. Minden pontot világossá és határozottá tett. Nem vetette meg a próféciákban található régi és jól ismert igazságok ismétlését, ha azok alkalmasak voltak arra a célra, hogy eszméket véssessen beléjük.”

„Krisztus volt minden ősi igazságdrágakő eredeti forrása. Az ellenség munkája nyomán ezek az igazságok kimozdítottak helyükről. Elszakítottak valódi helyzetüktől, és a tévedés keretébe illesztettek. Krisztus műve az volt, hogy e drága köveket helyreigazítsa, és az igazság keretében megszilárdítsa. Az igazság ama elvei, amelyeket Ő maga adott a világ áldására, a Sátán eszköze által eltemettettek, és látszólag kihunytak. Krisztus kiragadta őket a tévedés törmelékéből, új, életető erőt adott nekik, és megparancsolta nekik, hogy drága ékkövekként ragyogjanak, és örökre szilárdan megálljanak.”

„Krisztus Maga felhasználhatta e régi igazságok bármelyikét anélkül, hogy a legcsekélyebb részecskét is kölcsönözne volna, mert mindegyiknek Ő volt az eredetadója. Ő ültette bele azokat minden nemzedék elméjébe és gondolataiba, és amikor eljött a mi világunkba, újrarendezte és megelevenítette azokat az igazságokat, amelyek holtá váltak, s így nagyobb erővel hatóvá tette őket az eljövendő nemzedékek javára. Jézus Krisztusnak volt hatalma arra, hogy az igazságokat kimentse a törmelék alól, és ismét a világnak adja őket, még eredeti frissességüket és erejüket is felülmúló mértékben.” Kéziratközlemények, 13. kötet, 240, 241.

Péter kulcsai a megkötésre és az oldásra szolgáltak, és Péter az utolsó keresztény menyasszonyt jelképezi, akik a száznegyvennégyezer. A Péter megkötő üzenete, amint az a száznegyvennégyezer bizonyágtételében megjelenik, a pecsételés. Péter oldó üzenete a száznegyvennégyezer bizonyágtételében a harmadik jaj Iszlámja.

„Ezután megláttam a harmadik angyalt. Kísérő angyalom ezt mondta: »Félelmetes az ő munkája. Retteentő az ő küldetése. Ő az az angyal, akinek feladata kiválasztani a búzát a konkoly közül, és elpecsételni, vagy egybekötni a búzát a mennyei csűr számára. Ezeknek a dolgoknak kellene teljesen lekötöniük az egész elmét, a teljes figyelmet.«” Early Writings, 119.

A megkötött búzát a pünkösdi első zsengebúza-áldozata jelképezi, amely mint meglengetett áldozat a száznegyvennégyezer zászlájának felemelését képviselné. Isten népének elpecsételése Péter belső üzenete, amely a harmadik jaj iszlámjának történelme során történik, amely 2001. szeptember 11-től kezdődően fokozatosan oldatik fel.

Ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy sarkán, akik visszatartották a föld négy szelét, hogy a szél ne fújjon a földre, sem a tengerre, sem semmiféle fára. És láttam egy másik angyalt feljönni napkeletről, akinél az élő Isten pecsétje volt; és nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok sem a földnek, sem a tengernek, sem a fáknek, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit homlokukon. Jelenések 7:1–3.

Az a négy szél, amely Isten népének megkötése idején vissza volt tartva, szeptember 11-én szabadult el, majd George Bush, az ifjabb visszatartotta. Péter külső üzenete az iszlám, és az eloldás és a visszatartás, ha az iszlám az a külső üzenet, amely végighúzódik a pecsételés idején. Péter embersége az Istenséggel áll kapcsolatban, mert a neki adott kulcsok a menny és a föld közötti egyetértést jelképezik.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

A gonosz sötétsége körülzárja azokat, akik elhanyagolják az imádkozást. Az ellenség suttogó kísértései bűnre csábítják őket; és mindez azért van, mert nem élnek azokkal a kiváltságokkal, amelyeket Isten adott nekik az imádság isteni rendeltetésében. Miért vonakodnának Isten fiai és leányai imádkozni, amikor az imádság a hit kezében levő kulcs, amely megnyitja a menny tárházát, ahol a Mindenhatóság kimeríthetetlen erőforrásai vannak elraktározva? Szüntelen ima és szorgalmas vigyázás nélkül az a veszély fenyeget bennünket, hogy gondatlanná válunk és letérünk a helyes útról. Az ellenség szüntelenül arra törekszik, hogy elzárja az utat a kegyelem királyi székéhez, hogy buzgó könyörgés és hit által ne nyerhessünk kegyelmet és erőt a kísértésnek való ellenálláshoz.

„Vannak bizonyos feltételek, amelyek alapján joggal várhatjuk, hogy Isten meghallgatja és megválaszolja imáinkat. Ezek közül az egyik első az, hogy érezzük, szükségünk van az Ő segítségére. Megígérte: „Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizet a szárazra.” Ézsaiás 44:3. Akik éheznek és szomjazzák az igazságot, akik Isten után sóvárognak, bizonyosak lehetnek abban, hogy megelégtetnek. A szívnek nyitva kell állnia a Lélek befolyása előtt, különben Isten áldása nem fogadható be.

„Nagy szükségünk önmagában is érv, és a legékesebben esedezik mellettünk. Ám az Urat kell keresnünk, hogy ezeket megcselekedje értünk. Ezt mondja: „Kérjétek, és adatik néktek.” És: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt nekünk mindent?” Máté 7:7; Róma 8:32.

„Ha bűnt dédelgetünk szívünkben, ha ragaszkodunk bármely ismert bűnhöz, az Úr nem hallgat meg bennünket; a bűnbánó, megtört lélek imádsága azonban mindenkor kedves előtte. Amikor minden ismert vételt helyrehoztunk, hihetjük, hogy Isten meghallgatja kéréseinket. A magunk érdeme soha nem ajánlhat bennünket Isten kegyelmébe; Jézus méltósága az, amely megment bennünket, az Ő vére az, amely megtisztít bennünket; mindazonáltal nekünk is van feladatunk abban, hogy eleget tegyünk az elfogadás feltételeinek.”

„A győzedelmes imádság másik eleme a hit. „Aki Istenhez járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik szorgalmasan keresik Őt.” Zsidók 11:6. Jézus ezt mondta tanítványainak: „Amit csak kívántok, amikor imádkoztok, higgyétek, hogy megkapjátok, és meglesz nektek.” Márk 11:24. Szaván fogjuk-e Őt?” Krisztushoz vezető út, 94–96.

„Íme, tanulság ez azoknak a fiatal férfiaknak, akik Isten szolgáinak vallják magukat, az Ő üzenetét hordozzák, és önmaguk becslése szerint magasztosak. Tapasztalatukban semmi rendkívülit nem tudnak felmutatni, mint Illés; mégis méltóságukon alulinak érzik olyan kötelességek teljesítését, amelyek előttük alantásnak tűnnek. Nem hajlandók leereszkedni lelkipásztori méltóságukból, hogy szükséges szolgálatot végezzenek, attól félve, hogy szolgálata munkáját végeznék. Minden ilyen embernek Illés példájából kell tanulnia. Az ő szava zárta el az ég kincseit, a harmatot és az esőt, a földtől három esztendőre. Egyedül az ő szava volt a kulcs, amely megnyitotta az eget, és esőzáport hozott. Isten megtisztelte őt, amikor egyszerű imádságát a király és Izráel ezrei jelenlétében felajánlotta, amelyre válaszul tűz villant le az égből, és meggyújtotta az égőáldozati oltáron a tüzet. Keze hajtotta végre Isten ítéletét, amikor megölt nyolcszázötven Baál-papot; és mégis, a nap kimerítő fáradsága és legfényesebb diadala után az, aki felhőket, esőt és tüzet tudott lehívni az égből, kész volt egy alantas szolga szolgálatát teljesíteni, és Akháb szekere előtt futni a sötétségben, a szélben és az esőben, hogy annak az uralkodónak szolgáljon, akit nem félt szemtől szemben megdorgálni bűnei és gonoszágai miatt. A király áthaladt a kapukon belülre. Illés palástjába burkolózott, és a csupasz földre feküdt.” Testimonies, 3. kötet, 287.